

# РЕШЕНИЕ

№ 3866

гр. София, 10.06.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав,**  
в публично заседание на 27.11.2012 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мартин Аврамов**

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **6585** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

[фирма], представлявано от управителите Д. М. и С. Ш., обжалва Заповед № РД-18-148/18.05.2012 г. на директора на дирекция „Общински строителен контрол” на Столична община. Искане се обявяването на заповедта за нищожна и евентуално – нейната отмяна поради процесуална и материална незаконосъобразност, както и несъответствие с целта на закона.

Ответникът отрича основателността на жалбата.

Заинтересованата страна [фирма] не взема участие в съдебното производство и не изразява становище по оспорването.

Жалбата е допустима, но неоснователна.

1. Предмет на оспорената заповед е нареденото, на основание чл. 57а, ал. 3 и ал. 6 от ЗУТ, премахване на обект „Рекламен елемент – тип „П.”, находящ се в [населено място], район „И.”, УПИ II, кв. 159, м. „Разсадника-Бежанци”, [улица]. Обектът на жалбоподателя е разположен в имот, собственост на заинтересованата страна. Заповедта е мотивирана с непредставянето на разрешение за поставяне на рекламния елемент от административен орган и с липсата на писмен договор за наем на заетата от обекта площ или изрично писмено съгласие на собственика на земята, възприети съответно като нарушения на чл. 57а, ал. 1, т. 1, предл. 1-во и т. 2 от ЗУТ. Издаването на административния акт се предхожда от съставянето на Констативен акт № СО-Д.-2012-142/21.02.2012 г. от служители на Дирекция „Контрол по строителството”

на СО, чийто фактически установявания са възпроизведени в заповедта.

2. Противно на довода за нищожност на заповедта поради некомпетентност на издателя ѝ, правомощието да се разпорежи премахването на обекти по чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ е изрично възложено на директора на дирекцията със Заповед № РД-09-178 от 19.03.2012 г. на кмета на Столична община в съответствие с предвидената в § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ възможност за делегиране на правомощия на длъжностни лица от общинската администрация.

3. а. Поставянето на рекламен елемент върху недвижим имот е допустимо въз основа на разрешение, издадено по ред, установен с наредба на общинския съвет, а в чужд поземлен имот правомерността на поставянето предполага изричното писмено съгласие на собственика на имота или писмен договор за наем на заетата от съоръжението площ – чл. 57, ал. 1 и ал. 3 от ЗУТ. Несъобразяването с изискванията за поставяне на обекта поражда за кмета на общината, респ. за овластеното от него лице, правомощието да разпорежи неговото премахване при наличието на някоя от изброените в чл. 57а, ал. 1, т. 1-7 предпоставки.

б. Конкретният обект, принадлежащ към категорията по чл. 57, ал. 1 от ЗУТ, е поставен в недвижимия имот без надлежно издадено от компетентния орган разрешение. Този факт не се и оспорва от жалбоподателя, а при достоверността на констатацията за липсата на разрешение правомощието да се нареди премахването на елемента е упражнено материално законосъобразно в хипотезата по чл. 57а, ал. 1, т. 1, предл. 1-во от ЗУТ. Представеният с оспорването договор за наем, сключен със собственика на терена, има правоизключващо премахването действие само относно втората предпоставка, възприета от органа – по чл. 57а, ал. 1, т. 2 от ЗУТ, но не поражда правото на отмяна на заповедта. Премахването на обекта е разпоредено на две алтернативни основания – наличието на всяко от тях е достатъчно за съществуването на правомощието по чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ.

4. Неоснователен е доводът в жалбата за „търпимост“ на рекламния елемент, черпен от позоваването на § 84 от ПЗР към Наредбата за изменение на Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и декоративно-монументални елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (приета на 15.01.2009 г.). Нормата урежда задължение за собствениците на заварени преместваеми обекти, поставени върху имоти държавна или частна собственост на правно основание – сключен договор за наем, но без разрешение за поставяне, да подадат заявление за издаване на разрешение съобразно Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и декоративно-монументални елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, като обектите не подлежат на премахване, ако отговарят на изискванията на наредбата за срок не по-дълъг от срока по § 87, ал. 2 (т.е. до момента на приключване на съответните конкурсни процедури) - § 84, ал. 1 и 2 от цитираната изменителна наредба. По делото не са налице източници на данни за момента на поставяне на рекламния елемент, което препятства преценката дали той е „заварен“. От друга страна, забраната за премахване е приложима само по отношение на обекти, които са без разрешение за поставяне, но към момента на влизане в сила на § 84 е бил налице сключен договор за наем със собственика на терена – ал. 2 във връзка с ал. 1 на текста. В случая е представен договор със собственика на имота, сключен на 05.08.2011 г. за една година и влизаш в сила на 01.09.2011 г. (чл. 2 от договора). Само това основание е достатъчно да се отрече относимостта на посочената норма, независимо от подадените от дружеството

искания за издаване на разрешение за поставяне през 2010 г., тъй като към момента на заявяването е следвало да бъде налице правно основание за поставянето на рекламния елемент. Що се отнася до непроизнасянето на администрацията по искането за разрешаване на поставянето, то е могло да бъде преодоляно чрез оспорването на мълчалив отказ за издаване на позитивен административен акт. Предметът на настоящото дело е ограничен до разрешаването на въпроса дали е възникнало правото да се постави рекламния елемент (от отговора на който зависи и осъществяването на фактическия състав на правомощието по премахването му), а не до евентуалната незаконосъобразност на бездействието на общината да признае правото. В този смисъл дружеството не може да черпи права от претендираната незаконност в дейността на администрацията – основателността на доводите в тази насока не биха могли да валидират противоречието на действията на дружеството с изискването по чл. 57, ал. 1 от ЗУТ за правомерното поставяне на обекта.

5. Заповедта отговаря на реквизитите към нейната форма и този извод произтича от съпоставката на изложените в акта мотиви от фактически и правен характер с дължимото според 59, ал. 2, т. 4 от АПК съдържание. Действително, неизследването и съответно необсъждането на приложимостта на преходния режим по § 84 и 87 от ПЗР на наредбата по отношение на обекта е процесуално нарушение, което, обаче, не се е отразило на законосъобразността на акта като краен правен резултат по изложените в т. 4 съображения. Не е осъществено и административно-производствено нарушение, квалифицируемо като съществено и изразено в несъобщаването на констативния акт, с който е започнала процедурата. Въпреки, че в преписката се съдържат данни за връчването на акта, дори и то да не е надлежно или въобще да не е извършено, както се твърди в жалбата, адресатът на заповедта е упражнил правото си на защита срещу заключителния акт в производството в пълен обем чрез упражненото право на съдебно оспорване. С волеизявлението на органа е постигната и целта на закона да се премахват преместваеми обекти, за които е установено противоречие с условието по чл. 57, ал. 1 от ЗУТ за допустимост на поставянето им. Обсъждането на възраженията на оспорващия относно укоримостта на действията на общинската администрация и политиката по издаването на разрешения за поставяне е извън компетентността на съда и е неотнормисимо към пределите на съдебната проверка по настоящия спор.

Изложените съображения мотивират съда да отхвърли оспорването.

Воен от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, II отделение, 34 състав

## **Р Е Ш И:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Заповед № РД-18-148/18.05.2012 г. на директора на дирекция „Общински строителен контрол” на Столична община.

Решението не подлежи на оспорване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: